

Sygnatura akt IV Ka 300/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 17 września 2014 roku

sprawy **W. G.**

syna W. i J. z domu O.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego z art. 279§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 3 lutego 2014 roku, sygnatura akt II K 1041/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. D. z Kancelarii Adwokackiej w K. 723,24 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 300/14

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku wniósł akt oskarżenia przeciwko W. G. oskarżając go o to, że:

w dniu 25 października 2012 roku w P. woj. (...) po uprzednim wyrwaniu skobla zabezpieczającego drzwi pomieszczenia gospodarczego dostał się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia przedłużacz długości 50 metrów wartości 50 złotych na szkodę R. D.,

tj. o czyn z art. 279§1 kk.

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2014 roku (sygnatura akt II K 1041/12) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżonego W. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, dodatkowo przyjmując, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest przestępstwa z art. 283 kk w zw. z art. 279§1 kk i za to na podstawie art. 283 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,-

II. na podstawie art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu W. G. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania w dniu 26 października 2012 roku,-

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. D. 619,92 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przed sądem I instancji,-

IV. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego W. G. w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze zarzucając:

Rażącą niewspółmierność (surowość) kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności przy pominięciu wskazań zawartych w art. 53§1 i §2 kk oraz niezastosowaniu wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary przewidzianego w art. 60§2 kk w zw. z art. 60§6 pkt 4 kk, przy nieuwzględnieniu braku ujemnych następstw czynu, znikomości powstałej szkody, przyznania się oskarżonego do winy oraz konsekwentnego wyrażania skruchy i żalu, a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat trzech.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie sposób uznać za zasadne stanowiska skarżącego wyrażającego się uznaniem, iż orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Na początku poczynionych rozważań zauważyć należy, iż sąd rejonowy wyrokując w przedmiotowej sprawie miał na uwadze okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu popełnionego przez oskarżonego W. G. w tym m.in. wartość przedmiotu zaboru, a także sposób działania oskarżonego w czasie zdarzenia, przyznanie się do winy oraz wyrażenie przez wymienionego żalu i skruchy, i zasadnie przyjął, iż okoliczności te przemawiały za oceną tego czynu jako wypadku mniejszej wagi z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk.

Odnosząc się do przedstawionych w uzasadnieniu apelacji wywodów podkreślenia wymaga, iż zgodnie z unormowaniem zawartym w art. 60§2 kk sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, dotyczyć to zatem będzie niewątpliwie sytuacji wyjątkowych, nietypowych. Warto przywołać w tym miejscu pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 15 lutego 2012 roku w którym Sąd Apelacyjny zaznaczył, iż art. 60§2 k.k. wymaga do nadzwyczajnego złagodzenia kary wyjątkowości, nieprzeciętności i nadzwyczajności przypadków. Nie mogą to być zwyczajnie uzasadnione przypadki. Aby zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary należy zawsze stwierdzić, że stopień zawartości bezprawia, którego odzwierciedleniem ma być wymierzona kara, nie uzasadnia wymiaru kary nawet w wysokości równej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Wynik tego bilansu musi jednoznacznie wskazywać na przewagę okoliczności łagodzących, co w odniesieniu do dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za dane przestępstwo prowadzić musi do uznania jej za zbyt surową. Innymi słowy, przeprowadzona w kontekście pozostałych dyrektyw wymiaru kary analiza prowadzi do wniosku, że celowym jest wymierzyć karę nadzwyczajnie złagodzoną, aby w ten sposób zapewnić spełnienie celów kary (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 15 lutego 2012 roku II Aka 13/12).

W sytuacji oskarżonego nie zaistniały szczególnie okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie wobec W. G. nadzwyczajnego złagodzenia kary o którym mowa w przywołanym powyżej przepisie, a na takie też skarżący się nie powołuje. Pośrednio natomiast podnosi naruszenie prawa materialnego poprzez odstąpienie od nadzwyczajnego złagodzenia kary, co stanowi zarzut oczywiście bezzasadny. O naruszeniu prawa materialnego mówić można między innymi kiedy sąd nie stosuje przepisu, do stosowania którego jest zobligowany, a taka sytuacja nie występuje przecież w sytuacji oskarżonego.

Sąd rejonowy orzekając o karze wymierzonej oskarżonemu za przypisany czyn właściwie ocenił zaistniałe w sprawie okoliczności mające wpływ na wymiar kary w tym m.in. również fakt przyznania się przez tego oskarżonego do popełnienia czynu, a którą to okoliczność akcentuje skarżący w zaprezentowanej we wniesionym środku odwoławczym argumentacji. Rozważając powyższe nie można również w tym miejscu nie zauważyć, iż oskarżony był już kilkakrotnie karany sądownie za popełnienie przestępstw umyślnych skierowanych przeciwko mieniu, ostatni raz w 2012 roku za popełnienie czynu z art. 279§1 kk a także, jak zaznaczył sąd orzekający w pisemnych motywach wyroku - odbywał już karę pozbawienia wolności. Postawa oskarżonego wskazuje na brak poszanowania dla prawa i porządku prawnego, co również ma znaczenie w aspekcie doboru odpowiedniej represji karnej.

Z tych też wszystkich względów apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 4 i § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 tj.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. D. kwotę 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów wobec jego obecnej sytuacji majątkowej zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.